

„Dosegnuti objekat želje znači, makar na trenutak ukinuti osećaj konačnosti“.

Hegel

Vrhunac realizovane seksualnosti, orgazam, potpuno predavanje Idu, napuštanje Ega makar na tren, izlazak iz dimenzija prostora i vremena, isceljujuće stapanje u Jedno, gubljenje u konfluenciji, trenutna bezvremenost, prevaziđen osećaj konačnosti, blaženstvo u dodiru sa Jednim, pobeda nad smrtnošću. Paradoksalno, fiziološki gledano, „mala smrt“, fiziološke funkcije organizma drastično izmenjene do tog nivoa, da bi u „normalnim okolnostima“ nastupio kolaps sistema. Ipak, organizam je tako konstruisan da takve male smrti podnosi i ne samo podnosi, već biohemijski doživljava njihove blagotvorne posledice kroz šaržiranost revitalizujućim hormonima, enzimima i neurotransmiterima. Orgazam je dakle, granični fenomen, kontroverza, mesto susretanja nabujale životnosti i same smrti, mesto susretanja nespojivih aspekata, aspekata koji se u bilo kojoj drugoj dimenziji, čak negativno uslovljavaju. Stoga, mesto na koje Ego-čovjek ne može da stane, a da ne iskusi mistiku „uživo“ susreta sa samom smrću.

Možda otud takvo tabuiziranje ovog fenomena gotovo oduvek, od kad je čovek postao „civilizovan“ i izašao iz primarnosti biološkog, te postao društveno biće. Kao da je time pokušao da raskrsti sa Idom kome je do tada bio okrenut i uspostavi Ego, misleće, kontrolišuće, struktuirano, planersko, organizovano biće, koje će time, iz stoleća u stoleće sve temeljnije graditi iluziju da je kontrola u njegovim rukama, nadajući se naivno da to znači da će, ukoliko se bude držao što dalje od svoje primarne prirode („pećinskog Ida“), izbeći i samu smrt i nekako volšebno postati besmrtn. Gotovo savršeno ostvarenje onog Frojdovog „Naka bude Ego tamo gde je bio Id“. Paradoksalno, upravo taj pokret, zamišljen kao isceljujući „biser mudrosti“ koji će nas osloboditi našeg „animalnog“ i približiti božanskom postaje naš kamen spoticanja, zbog kojeg gubimo ravnotežu i toliko željenu kontrolu i padamo. Taj pad može da bude nezadovoljstvo, očaj, obesmišljenost, depresivnost, bolest, ravnodušnost, seksualna disfunkcija, mnogo toga, ali o čemu god da se radi, suština je gubitak životnog protoka, zaustavljenost, paralisnost, zastoj, ne-život. Pokret ustajanja, vraćanje životu, zahteva zamah energije, a energija stoji upravo tamo gde Ego-čovjek tako dugo nije želeo da pogleda, u Idu. Taj pokret obuhvata sagledavanje onoga šta smo, a mi smo i jedno i drugo i samo tako, kao i jedno i drugo, možemo da se afirmišemo kao celi.

Dakle, pokret uceljenja je priznavanje onoga što jeste, a jeste da smo smrtni, da se rađamo i umiremo, ali da se između te dve tačke nalazi život, a da život čoveka znači ljubav, rad, odmor, rast, razvoj, konstrukciju, dekonstrukciju i jedini posredan način obezbeđivanja besmrtnosti, reprodukciju. Ili, kako Svetska zdravstvena organizacija formalnije kaže: „Bazični preduslovi ljudske egzistencije su hrana, voda, san i seks.“ Prva tri preduslova se prihvataju kao bespogovorne prirodne datosti bez ikakve relativizacije i stavljanja pod znak pitanja, nešto što se poštuje kao ultimativna ljudska potreba. Samo je ljudska seksualnost i dalje pod velom tajne, nešto u šta se ne gleda tako slobodno, nešto što se ne osvetljava ili bar ne osvetljava nikada do kraja. U mitu o Erosu i Psihi, Eros zahteva od Psihe da dođe u krevet sa njim u potpunom mraku. Kada Psiha, u nemogućnosti da odoli iskušenju, upali lampu da vidi svog dragog on nestaje. U geštalt terapiji, to „nestajanje“, radikalno sužavanje prostora duše do doživljaja nestajanja, nazivamo stidom. A upravo je stid, kao i krivica, fenomen koji u stopu prati seksualnost i koji je sine qua non svake seksualne disfunkcije.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com